

Дидактическа задача: Прочетете текста и напишете подробен преразказ от името на неутрален разказвач.

ЕВА, КОЯТО РАСТЕ И СЕ СМАЛЯВА

Иванка Могилска

Тази сутрин се усетих необикновено голяма. Стори ми се, че едва се побирам в леглото. Сkochих, протегнах се – горнището на пижамата май ми е окъсяло, долнището едва ми стига до коленете. Лека съм като перце. Хубаво ми е. Днес нямам контролни. След часовете ще ходим с Лили да играем въздушен хокей.

Пъхам четката за зъби в устата си и се сещам, че съм забравила да си напиша домашното по математика. Лоша работа. Забравих, защото вчера, на урока по рисуване, учителят ми ги наприказва едни – само с талант нямало да постигна успех на изпита, трябвало да работя повече. Прибрах се, подредих една ваза и два портокала и ги рисувах до късно. Може би ще е по-добре, вместо да излизам с Лили днес, да се прибера и да продължа да рисувам. Тъжна работа! Ей, ей! Аз май се смалявам! Ето, едва стигам до ръба на мивката!

– Мамоооо!

– Закуската е готова! – показва се майка ми на вратата.

– Виж! – протегнах ръце към нея. Ръкавите на пижамата ми висяха, а долнището се свличаше и се омотаваше около краката ми.

– Сложи си новия пуловер, с него си много хубава! – усмихна се майка ми. – Ела да закусиш, че ще закъснееш! – врътна се и излезе от банята.

Каква майка е, не вижда ли какво се случва с дъщеря ѝ?! Запретнах ръкави и крачоли и се запътих към кухнята. Мама сложи на масата любимите ми палачинки. Погали ме по косата. Явно не забеляза нищо нередно. Поуспокоих се. Изядох палачинките и вече не ми се струваше, че съм кой знае колко малка.

В училище странното порастване и смаляване продължи. След първия час Лили ме увери, че ще останем истински приятелки дори да ни приемат в различни училища след седми клас. Почувствах се толкова щастлива и голяма, че чинът ми отесня. През втория час – химия – ме изпитаха внезапно. Така се смалих, че не можах да стигна до дъската и да кажа каквото и да било. През междучасията непрекъснато се оглеждах – забелязва ли някой какви странни неща се случват с мен? Приятелите ми се държаха, сякаш всичко е наред.

Следващите часове минаха горе-долу добре. След училище се прибирам направо вкъщи и сядам да рисувам!

Естествено, Лили ми се разсърди. Трябваше да я гоня по коридора да се сдобрим. Почти я бях настигнала, когато го видях да върви срещу мен – Алекс от съседния клас. Какво да правя, какво да правя?! Да го гледам? Да се преструвам, че не го забелязвам? Или да се скрия?

Видях, че кабинетът по биология е отворен, и се шмугнах вътре. Добре че беше празен. Седнах на последния чин и се разревах. Отвратителен ден! Плача и усещам, че се смалявам. Вече бях станала почти колкото бобче и се чудех дали няма да изчезна, ако продължавам в същия дух, когато ми се стори, че чух:

– Стига, малката, ще се удавиш!

Срещу мен, на стола, беше кацнала совата, която обикновено стоеше във витрината до стената. Тя ме гледаше благо с тъмните си очи.

– Ти... не си ли препарирана?

– Понякога да, понякога не – завъртя главата си совата. – Зависи кой ме гледа. Обикновено хората виждат каквото им се иска. Или каквото им покажеш – добави тя, докато главата ѝ се връщаше в нормално положение. – Кажй сега защо плачеш!

Разказах ѝ за порастването и смаляването, за рисуването, за Лили и за Алекс.

– О, съвсем обикновен случай, ще се оправиш! – пак завъртя глава совата. – Тук всички сте така, само че никой не си признава.

– И Лили ли? – ококорих се аз.

– Всички! Сещаш ли се за момичетата от съседния клас, дето все ходят хванати под ръка? Всъщност така се подкрепят, ако някоя се натъжи и започне да се смалява. Или за онези, дето пеят и се смеят високо по улиците? Правят го, за да се усетят големи и така да прогонят страха, че другите май много не ги харесват.

– Възрастните знаят ли? – вече си бях върнала обичайните размери.

– Знаят, но повечето са забравили. С възрастта човек свиква с размера си... – усмихна се совата.

В този момент Лили влетя в кабинета. Вече ми беше простила и ме търсеше да си ходим заедно. Препарираната сова си стоеше във витрината.